

NGUỒN NIỀM VUI

Đong đầy bạn bằng niềm hạnh phúc sâu sắc và tốt cùng

“TRẬN ĐẤU TUYỆT VỜI”

Lời chúc đến World Cup 2010

ĐIỀU LÀM CHO NGƯỜI CHA NÊN VĨ ĐẠI

10 ý tưởng để dựa vào

THAY ĐỔI CÁCH NGHĨ

Bước đầu tiên để trở nên tốt hơn

LỜI TÂM TÌNH

Có những sự kiện khiến cả thế giới chú ý, giống như Cúp Thế Giới diễn ra mỗi bốn năm. Trận chung kết năm 2006 đã thu hút gần 715 triệu lượt khán giả xem truyền hình, và toàn bộ sự kiện, bao gồm vòng loại, tổng cộng là 26 tỉ người—tương đương với gần bốn lần xem cho mỗi người trên thế giới. Ngay cả những người bình thường ít hoặc không quan tâm đến thể thao cũng chú ý khi kết quả Vô Địch là tin tức nằm ở trang đầu của những tờ báo.

Đối với những khán giả như chúng ta, phụ thuộc vào việc mức độ theo dõi bóng đá của chúng ta và khả năng của đội chúng ta tốt như thế nào, tiến trình chuẩn bị có thể mất cả năm, trận chung kết chỉ diễn ra vài giờ, và hoạt động chỉ diễn ra trong vài ngày. Và rồi chúng ta trở lại với cuộc sống bình thường. Nhưng đối với những vận động viên, huấn luyện viên và những người khác có liên quan ở mức độ cao nhất, Cúp Thế Giới là khoảnh khắc quan trọng, đỉnh điểm của những năm mơ ước, lên kế hoạch, hy sinh và làm việc cực lực.

Đó là một khoảnh khắc quan trọng, nhưng nó không phải là một phần quan trọng nhất trong cuộc sống của họ khi có vẻ như họ hoàn toàn tập trung cho Cúp Thế Giới và làm tốt. Nó thật sự chỉ là một cột mốc quan trọng, một sự bắt đầu mới. Những thách thức thật sự bắt đầu? Những người thất bại sẽ chấp nhận thất bại như thế nào? Họ sẽ bỏ cuộc, hoặc tiếp tục cố gắng để chiến thắng lần sau? Những cơ hội nào sẽ mở ra cho những người chiến thắng, và họ sẽ tận dụng thành công như thế nào? Họ có sử dụng nó để phát triển may mắn trong bóng đá của họ không, hoặc tìm được một nghề nào khác sau khi kết thúc sự nghiệp bóng đá, hoặc xúc tiến những ý nghĩa quan trọng đối với họ? Trong những tháng và những năm sau đó, chúng ta sẽ biết được đâu sẽ là những tên tuổi lớn thật sự.

Và điều đó cũng rất giống đối với chúng ta. Có thể chúng ta không phải là những vận động viên nổi tiếng thế giới, nhưng mỗi một ngày là một cơ hội mới để tìm hiểu xem thật sự chúng ta là ai và quyết định xem chúng ta muốn nổi tiếng và muốn được nhớ đến về điều gì. Mỗi ngày có thể là một khoảnh khắc quan trọng, nếu chúng ta thực hiện. Bạn thế nào?

"Trận đấu

tuỳết vời"

RONAN KEANE

NGÀY 11 THÁNG SÁU NĂM 2010: CÚ PHÁT BÓNG ĐẦU TIÊN CỦA CÚP BÓNG ĐÁ THẾ GIỚI LẦN THỨ 19 DIỄN RA Ở NAM PHI. Được xem là một trong những sự kiện thể thao nổi bật toàn trên thế giới cùng với đại hội Olympics, đây là kỳ Cúp Thế Giới đầu tiên được tổ chức ở Châu Phi. Hàng trăm ngàn những người hâm mộ may mắn sẽ có thể xem những trận đấu trực tiếp tại những sân vận động được xây dựng và sửa chữa để phục vụ cho sự kiện, và hàng tỉ người khác khắp thế giới trông chờ theo chân bước tiến của

đội bóng của họ trong suốt cuộc tranh tài kéo dài một tháng thông qua ti-vi, ra-di-ô và Internet. Đó là một sự kiện toàn cầu mà Pê-lê, một người Bra-zin đã ba lần đoạt Cúp gọi là "trận đấu đẹp".

Rất nhiều người trong chúng ta thích đá bóng cùng bạn bè, nhưng có một sự khác biệt lớn giữa việc ấy và đá banh chuyên nghiệp. Những đòi hỏi gì nơi những người đàn ông ấy để tiến tới Cúp Thế Giới ở Châu Phi? Chắc chắn là một sức khỏe đặc biệt, nhưng chỉ điều đó không

đảm bảo cho họ một vị trí trên danh sách. Không một cầu thủ nào được chọn đại diện cho quốc gia tại vòng chung kết Cúp Thế Giới mà lại không trải qua những luyện tập gian khổ. Mỗi một cầu thủ chịu đựng những năm tháng luyện tập nghiêm ngặt, luyện tập không ngơi nghỉ, gánh chịu chấn thương và đau đớn, và phải vượt qua những trở ngại khác để ở trong đội vô địch nhận giải chung cuộc—ở trong đội thắng cuộc tại Cúp Thế Giới. Những người đi đến được trận chung kết cuối cùng đã

lên đến đỉnh của sự nổi tiếng và cuộc tranh tài thể thao đáng sợ. Cho dù thắng hay thua, nhưng đến được đây là một thành công tuyệt vời.

Hầu hết chúng ta không phải là những vận động viên tầm cỡ thế giới, nhưng chúng ta có thể áp dụng bí quyết thành công của những cầu thủ này, cũng giống như tác dụng của những quyển sách hướng dẫn và những lời khuyên để tự giúp bản thân. Và họ không phải là những người đầu tiên. Ngay cả tông đồ Pha-lô cũng đã đề cập đến điều ấy. So sánh đời sống tín hữu với thành công của vận động viên, ông đã viết: “Anh em chẳng biết sao: trong cuộc chạy đua trên thao trường, tất cả mọi người đều chạy, nhưng chỉ có một người đoạt giải. Anh em hãy chạy thế nào để chiếm cho được phần thưởng. Phàm là tay đua, thì phải kiêng kị đủ điều, song họ làm như vậy là để đoạt phần thưởng chóng hư; trái lại, chúng ta nhằm phần thưởng không bao giờ hư nát. Vậy tôi đây cũng chạy như thế, chứ không chạy mà không xác tính; tôi đấm như thế, chứ không phải đấm vào không khí” (1 Cô-rin-tô 9:24-27). Phao-lô đã thực hành những gì ông rao giảng, vì thế, ông có thể nói: “Tôi đã đấu trong cuộc thi đấu cao đẹp, đã chạy hết chặng đường, đã giữ vững niềm tin. Giờ đây, tôi chỉ còn đợi vòng hoa dành cho người công chính” (2 Ti-

mô-thê 4:7-8).

Có lẽ không ai có thể so sánh được với sự kết hợp giữa tài năng và sự kiên trì, đặc trưng của những vận động viên đẳng cấp thế giới như chính Pele. Lớn lên nơi một vùng nghèo ở Tres Coracoes, Minas Gerais, Brazil, ông kiếm thêm tiền phụ giúp gia đình bằng nghề đánh giày, và rèn luyện năng khiếu bằng cách sử dụng quả banh làm từ chiếc vớ được nhồi giấy báo bên trong. Được xem là cầu thủ bóng đá xuất sắc nhất của mọi thời đại, ông đã thống trị suốt hai thập kỷ và được trao tặng danh hiệu vận động viên xuất sắc nhất của thế kỷ 29 bởi Hội Đồng Olympic Quốc

Tế, ngay cả khi ông chưa bao giờ tham dự Olympic.

Và một suy nghĩ cuối cùng trước khi tôi đi xem tỷ số chung cuộc: Hoàn toàn là việc bình thường khi ủng hộ đội nhà, nhưng chúng ta nên ghi nhận những nỗ lực của tất cả những vận động viên, cho dù họ đến từ đâu. Với kiểu tranh tài này, lẽ dĩ nhiên, có nhiều người thua hơn người thắng. Sau vòng đầu tiên của Cúp Thế Giới, một nửa trong số 32 đội phải về nước, và cứ như thế, một nửa số đội lần lượt bị loại sau mỗi vòng cho đến khi cuối cùng đội thắng cuộc đăng quang. Rõ ràng những vận động viên không đi đến cuối cùng rất thất vọng, nhưng họ có thể hãnh diện về chặng đường đã đi được và những gì họ đạt được.

Và mỗi người chúng ta có được một cơ hội để làm điều tương tự trong trận đấu của cuộc sống. Chúa Giê-su không nói rằng những người trung thành sẽ được ban thưởng nơi thiên đàng bằng những lời: “Giỏi lắm—con đã đánh bại

đối thủ!” nhưng là: “Tốt lắm, hỡi đầy tớ tài giỏi và trung thành!” (Mát-thêu 25:21). Ngài khen ngợi chúng ta vì đã làm phần việc của chúng ta; vì đã chiến đấu bằng nghị lực và sự tận tâm; vì đã cố gắng hết sức với những nhiệm vụ và những tài năng Ngài ban cho chúng ta, và vì đã yêu thương những ai Ngài đặt trên con đường chúng ta đi. Tôi nghĩ đó là trận đấu đẹp nhất trong tất cả những trận đấu. ✨

PELE NÓI VỀ SỰ VĨ ĐẠI TRONG BÓNG ĐÁ

“Tôi không tin vào chuyện một cầu thủ bóng đá có tài năng ‘bẩm sinh’.”

“Thành công không phải là tình cờ. Đó chính là làm việc chăm chỉ, kiên trì, học hỏi, nghiên cứu, hy sinh và hơn hết tất cả, yêu những gì bạn đang làm hoặc đang tập làm.”

Tôi nghiệm ra rằng: cuộc sống của một người may mắn là một cuộc sống khó khăn, anh ta sẽ chịu đựng nhiều vết thương hơn so với hầu hết mọi người và nhiều rất nhiều những vết thương này không phải ngẫu nhiên.”

“Mọi việc là một sự rèn luyện.”

“Sự nhiệt tình là quan trọng nhất. Nó phải được kéo căng và run lên như sợi dây đàn guitar.”

Ý nghĩa của Giá trị

VIRGINIA BRANDT BERG

TÔI ĐANG NGỒI THƯ GIẢN TRONG MỘT QUÁN CÀ PHÊ NHỎ NHÌN RA BIỂN, NHÌN NHỮNG CHIẾC THUYỀN XA XA NGOÀI KHƠI, TÔI NGHE RÕ CUỘC TRÒ CHUYỆN CỦA BÀN BÈN CẠNH, HỌ NÓI ĐỦ TO ĐỂ GẦN NHƯ MỌI NGƯỜI TRONG QUÁN ĐỀU NGHE THẤY.

“Tại sao anh lại xa thải Henry khỏi văn phòng của anh?” một người đàn ông hỏi.

“Anh ta không biết ý nghĩa của giá trị,” người đàn ông khác trả lời. “Bất cứ khi nào tôi cần anh ta, anh ta lại đi uống cà phê. Đối với tôi, có vẻ như anh ta xem trọng tách cà phê hơn công việc của mình. Tôi đã cảnh cáo anh ta một vài lần, nhưng đến cuối cùng, anh ta vẫn thế.

Cuộc trò chuyện chuyển qua những đề tài khác, nhưng suy nghĩ vẫn đọng lại trong tâm trí của tôi. Người đàn ông bị đuổi việc kia xem trọng tách cà phê hơn công việc của anh ta.

Một cơn gió đẩy những chiếc thuyền buồm lướt nhẹ trên mặt nước—tôi nghĩ, giống như một số người chỉ lướt trên bề mặt của cuộc sống, không bao giờ phát triển bất kỳ ý nghĩa thật nào của giá trị. Giống người đàn ông trong cuộc trò chuyện kia, họ đặt sự chú tâm của họ vào những việc tầm thường trong cuộc sống và để nó đẩy mình ra xa những gì thật sự đáng giá.

LƯƠNG THỰC CHO NGƯỜI ĐỌC

MẶC LẤY TƯ TƯỞNG CỦA CHÚA

Tôi biết một người dành nhiều năm làm việc rất chăm chỉ, và gom góp để dựng và trang trí một căn nhà riêng nhỏ ở nông thôn, nơi mà cô có thể nghỉ ngơi thoải mái sau khi về hưu, nhưng chỉ vài tháng sau khi hoàn thành, cô ta bệnh rất nặng và được chẩn đoán là không còn sống được bao lâu. Tôi đến thăm cô ta, và cô ta nói khi tôi ngồi xuống bên cạnh: “Thời gian đang đóng lại dần trước mắt tôi. Tôi dành thời gian ít ỏi mình có được vào những việc chẳng có giá trị gì ở nơi tôi sắp đến.” Cô ta đã nhận ra ý nghĩa của giá trị, nhưng đã quá muộn.

Đôi khi, tôi ước mình có thể nhìn thấy tất cả mọi sự kiện trong cuộc sống được đóng khung trong những kết quả cuối cùng. Một sự thay đổi mang đến trong cuộc sống của chúng ta! Chúng ta sẽ không tìm lý do cho thời gian chúng ta lãng phí vào những việc kém giá trị và quan trọng, và chúng ta sẽ không đi theo những điều tầm thường khi những điều vĩnh cửu gọi mời. ✠

Thiên Chúa nhìn mọi việc khác với chúng ta.
1 Sa-mu-en 16:7
I-sai-a 55:8-9
Thánh vịnh 92:5
Rô-ma 11:34

Chúng ta nên cố gắng nhìn mọi việc bằng cách nhìn của Ngài.
Gio-an 7:24
Thánh vịnh 19:9-10
Phi-líp-phê 2:5
Cô-lô-xê 3:2

Thiên Chúa có thể mặc khải ý nghĩ của Ngài cho chúng ta.
Má-thê-u 11:25
Thánh vịnh 139:17
1 Cô-rin-tô 2:16
Giê-rê-mi-a 33:3

Nếu bạn vẫn chưa đón nhận món quà sự sống đời đời của Chúa Giê-su và bắt đầu mối quan hệ riêng tư với Ngài, bạn có thể có được ngay bây giờ bằng cách đọc lời nguyện sau:

Tạ ơn Chúa Giê-su đã hy sinh mạng sống Ngài vì con. Giờ đây, con xin Ngài đến trong trái tim của con, đong đầy con bằng niềm hân hoan của Ngài và ban cho con món quà sự sống đời đời. ✠

NƠI ẨN NÁU ĐỂ SUY NGẪM

CURTIS PETER VAN GORDER

MỘT LẦN NỌ, TÔI CÓ ĐI THĂM MỘT TU VIỆN ĐƯỢC XÂY TRÊN MỘT ĐỔNG ĐỔ NÁT CỦA PHÁO ĐÀI RÔ-MA CỔ, NẪM TRÊN ĐỈNH MỘT VÁCH ĐÁ CHEO LEO MIỀN SA MẠC SYRIA. Quá cheo leo đến nỗi 300 bậc gần đỉnh phải dùng đến cáp treo. Lối đi có mái vòm bằng ba tầng đá phía trên báo hiệu cho đoàn hành hương của chúng tôi rằng chúng tôi đang tiến gần đến thánh đường.

Cuối cùng, chúng tôi len qua một lỗ hơi nhỏ, rộng không quá 0.6 mét vuông, được cắt trong đá. Nó nhắc tôi nhớ lời Chúa Giê-su đã nói: “Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào Nước Thiên Chúa” (Mác-cô 10:25). Một sự giải thích truyền thống về đoạn này là Chúa Giê-su muốn nói đến cánh cổng rất nhỏ trong bức tường thành

Giê-ru-sa-lem có tên gọi là Lỗ Kim. Để một con lạc đà qua lọt cánh cổng ấy, nó phải được tháo hết tất cả những túi đồ xuống, và rồi đẩy, kéo và dụ nó qua. Để len lọt qua cánh cổng này, tôi đã phải tháo ba-lô xuống nhưng vẫn không dễ dàng.

Một chiếc máy bay phản lực bay qua trên cao chỉ được nhận thấy bởi vệt hơi để lại nơi bầu trời trong xanh—một sự nhắc nhở không lời, rất trùng khớp với việc chúng ta được dời đi khỏi thế giới hối hả và ồn ào ở phía sau.

Đây không phải là một tu viện để ẩn dật, nhưng là một nơi ẩn trú dành cho những ai muốn trốn khỏi thế gian một thời gian để phục hồi lại tinh thần và đổi mới tâm điểm của họ để có thể đóng góp nhiều hơn khi họ trở lại. Một

thầy dòng vừa mới trở về từ Diễn Đàn Kinh Tế Thế Giới, nơi mà ông được mời với tư cách người linh hướng về mặt tinh thần.

Tu viện chào đón bất cứ ai tìm kiếm sự khuây khỏa cho tinh thần. Nhóm của tôi khoảng 30 người đại diện cho những niềm tin khác nhau và có lẽ rất nhiều quốc tịch. Không hề có lệ phí ăn uống và nhà nghỉ, chỉ yêu cầu những vị khách chung tay vào những việc lật vật và tôn trọng giờ suy ngẫm của những người khác.

Chúng tôi được mời vào bên trong uống trà, nói chuyện và ngắm cảnh. Khi chúng tôi đã quen nhau, tình huynh đệ lập tức được phát triển, cho dù chúng tôi khác nhau về lai lịch.

Bên chiếc bàn, tôi ngồi nói chuyện với một trong những tình nguyện viên

của tu viện, một người Pháp. Anh ta mới hơn hai mươi tuổi, và tôi tò mò muốn biết điều gì thúc đẩy anh ở lại một nơi xa xôi hẻo lánh, cách xa sự văn minh.

“Tôi đã ở đây được hai năm,” anh ta nói với giọng điệu say mê. “Tôi đã từng là một kế toán trưởng thành công cho một công ty có tiếng ở Pháp, với tất cả những quyền lợi của một công việc lương cao.”

“Vậy điều gì khiến anh từ bỏ tất cả?” tôi hỏi.

“Tôi cảm thấy không thỏa nguyện. Một ngày khi đang ngồi trong đền thờ, tôi nhìn thấy thị kiến khiến tôi nhận ra tôi đã đặt những điều ưu tiên không đúng. Tôi cần phải sống cuộc sống phục vụ người khác. Đó là lý do tại sao tôi lại ở đây.”

Một khách du lịch

người Đức cùng tham gia vào cuộc trò chuyện của chúng tôi, và không lâu sau, chúng tôi bàn luận về những nỗi thống khổ của thế gian mà chúng tôi trải qua, cũng như những ý tưởng về việc làm thế nào chúng có thể được sửa chữa. Thời gian trôi đi.

Tối hôm ấy, chúng tôi được mời cùng tham dự Thánh Lễ phía dưới bức tranh vẽ thiên đàng và địa ngục, các vị thánh và những người tội lỗi, sau đó là một bữa cơm đạm bạc và thời gian suy ngẫm một mình.

Ngày hôm sau, trên đường đi xuống thung lũng, tôi ngắm nhìn những quả đồi xung quanh, kéo dài cho đến tận phía xa. Tôi có thể thưởng ngoạn phong cảnh nhiều hơn lúc đi lên, vì lúc ấy, tâm trí tôi đầy những ý nghĩ: đi, làm, và thành công.

Tôi tưởng tượng dòng nước chảy qua lòng sông khô cạn và đổ xuống như thác nước qua những vách đá trong tiếng âm ỉ. Nếu

mưa xuống, đó quả thật là một điều kỳ diệu. Đã không có mưa suốt bốn năm.

Địa hình trông có vẻ như không có sự sống nào, nhưng quan sát kỹ, tất cả mọi sự sống đều có thể được nhìn thấy nơi những dốc cheo leo—địa y, những bông hoa dại bé tí cực kỳ tinh tế, và những người du mục, tất cả đang tranh đấu để sinh tồn. Ngay cả khi cuộc sống của chúng ta có vẻ khô khan và cằn cỗi như những ngọn đồi kia, không có gì diễn ra trên bề mặt, Thiên Chúa vẫn đang bận rộn.

Khi xuống đến chân đồi, tôi quyết định dành ít phút mỗi ngày để làm một đền thờ nơi trái tim của tôi. Tôi đã học được rằng nghệ thuật của sự suy ngẫm không phụ thuộc vào bất cứ nơi nào. Đó chính là bình an nơi tâm hồn và tâm trí được tìm thấy bằng cách kết hiệp với Đấng Tạo Hóa của chúng ta, bất chấp những hoàn cảnh xung quanh. ✠

thay đổi cách nghĩ

PETER AMSTERDAM

ĐÔI KHI CHÚNG TA GIỚI HẠN QUYỀN NĂNG CỦA THIÊN CHÚA HOẠT ĐỘNG NƠI CUỘC SỐNG CỦA CHÚNG TA BỞI VÌ CHÚNG TA THIẾU LÒNG TIN. Chúng ta nhìn mọi việc theo cách nhìn của chúng ta thay vì cố nhìn chúng theo cách của Chúa. Cách nhìn của chúng ta bị chặn lại bởi mặt phẳng thuộc về thế gian. Khi chúng ta thấy mình bị vướng vào trường hợp này, đó chính là lúc thay đổi cách nghĩ về mọi việc.

Định nghĩa cách nghĩ: một loạt những sự tin tưởng hoặc cách nghĩ quyết định đến hành động và cách nhìn của ai đó. Có nghĩa là cách chúng ta nhìn sự việc, thái độ của chúng ta, những gì chúng ta nghĩ và tin tưởng, quyết định đến hành động của chúng ta.

Yếu tố chính để đưa đến tiến bộ chính là bỏ đi bất cứ cách nghĩ nào ngăn giữ bạn lại và có cách nghĩ

mới có ảnh hưởng tích cực đến hành động và cách nhìn của bạn. Tất cả chúng ta đều có những thái độ sai trái, vì thế, chúng ta cần nhận ra đó là những thái độ nào và đấu tranh để thay đổi nó bằng những thái độ tích cực.

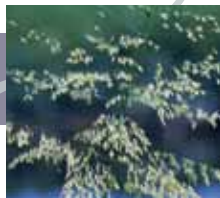
Hãy xem xét câu chuyện về hai người bán giày được công ty gửi sang Châu Phi. Người đầu tiên viết thư về cho công ty ở quê nhà rằng: “Ở đây, không ai mang giày cả,” và gửi kèm thư từ chức. Người thứ hai hào hứng với tiềm năng và đã viết: “Mọi người ở đây đều cần giày.”

Cách nghĩ của người thứ nhất, thái độ tiêu cực đã khiến anh ta thôi việc. Anh ta có cách nghĩ sai về hoàn cảnh, và chính cách nghĩ này đã quyết định đến hành động của anh ta, trong trường hợp này chính là bỏ cuộc trong thất vọng. Trái ngược là một người

“Tư tưởng của Ta không phải là tư tưởng của các người và đường lối các người không phải là đường lối của Ta,” sấm ngôn của Đức Chúa. “Trời cao hơn đất chừng nào thì đường lối của Ta cũng cao hơn đường lối các người, và tư tưởng của Ta cũng cao hơn tư tưởng của các người chừng ấy” (I-sai-a 55:8-9).

khác, người có cách nghĩ tích cực. “Mọi người đều cần giầy!” Quả là một sự khác biệt! Cách nghĩ tích cực mang đến niềm tin. Hoàn cảnh mà một người chỉ nhìn thấy điều không thể, người khác lại nhìn thấy những khả năng vô tận. Rõ ràng, cách nghĩ của chúng ta ảnh hưởng đến cách nhìn và quan trọng hơn hết, chính là thái độ của chúng ta.

Rất quan trọng khi chúng ta từ bỏ bất kỳ cách nghĩ tiêu cực nào cản trở chúng ta, và thay vào đó là một cách nghĩ mới tích cực, làm thay đổi hành động và thành tích của chúng ta tốt hơn. Để nhận được nhiều nhất từ cuộc sống và đổi lại là cho đi nhiều nhất, chúng ta nên tập trung vào quyền năng không giới hạn của Thiên Chúa, quyền năng mà Ngài để cho chúng ta tự nhiên sử dụng. Khi chúng ta làm như thế, chúng ta sẽ nhìn thấy được tiềm năng thay vì là khó khăn. Cách nghĩ tích cực sẽ giúp chúng ta hành động tích cực, thái độ đầy lòng tin—và với lòng tin, bất cứ điều gì đều có thể (Mát-thêu 17:20). ☩

Chúng ta ở đây để yêu thương

Cho dù chúng ta đạo đức như thế nào, sẽ là vô nghĩa nếu như mọi việc không được làm vì lợi ích của những người khác. Những tài năng và những năng khiếu được ban cho chúng ta để giúp chúng ta phục vụ. Và bằng việc phục vụ tha nhân, chúng ta phát triển về mặt tinh thần.

Chúng ta có mặt ở đây là để giúp đỡ lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, và phục vụ lẫn nhau. Chúng ta có mặt ở đây là để yêu thương mỗi người nơi thế gian.

—Betty J. Eadie, *Embraced by the Light*

của cái

MARTIN McTEG

TÔI CÓ VẤN ĐỀ VỀ CỬA CẢI. Tôi cho rằng một số người có quá nhiều thứ—giống như những người không thể nhét thêm gì vào garage hay tủ đồ, vì thế, họ phải thuê một cái kho để chứa những thứ dư ra.

Gần đây, khi chuyển nhà, tôi đã quyết định phải giải quyết rất nhiều thứ tôi đã chồng chất từ lần chuyển nhà lần trước. Ôi! Đó chính là lúc tôi nhận ra mình đã trở thành một trong số “những người ấy”—người sưu tầm đồ đạc!

Tôi suy nghĩ rất nhiều về vấn đề nảy sinh do văn hóa vật chất đang rất thịnh hành ngày nay. Bất cứ khi nào chúng ta xem TV hoặc nghe đài, hoặc đọc báo, chúng ta bị tấn công dồn dập bởi những quảng cáo về những thứ mới nhất, tốt nhất chúng ta cần mua, và những quảng cáo ấy rất hiệu quả. Ngay sau khi một chiếc TV hoặc laptop hoặc điện thoại di động mỏng hơn ra đời, mọi người đều muốn có, và rất nhiều thứ

mập mạp hơn vẫn còn tốt rơi vào số phận bị chôn vào trong kho hoặc tủ cùng với những thứ khác.

Có những điều tiêu cực khác về tâm lý “của cải”. Một ví dụ là bạn có thể đánh mất sự trân trọng những điều bạn đang có một khi bạn có quá nhiều.

Chúa Giê-su thể hiện cách nhìn của Ngài về “của cải” khi Ngài nói: “Anh em phải coi chừng, phải giữ mình khỏi mọi thứ tham lam, không phải vì dư giả mà mạng sống con người được bảo đảm nhờ của cải đâu” (Lu-ca 12:15).

Một điều khác về của cải chính là một số người có quá nhiều, trong khi những người khác thiếu thốn những thứ thậm chí là căn bản nhất trong cuộc sống. Thật đáng buồn!

Nếu bạn nhận ra những triệu chứng của chứng bệnh quá nhiều của cải này trong cuộc sống của mình giống như tôi, đừng lo lắng. Có một cách trị liệu, chỉ ít là ở mức độ cá nhân. Bạn có

thể nghiêm túc nhìn qua tất cả những của cải bạn có, quyết định cái gì bạn sử dụng và thật sự cần, và quyên góp những thứ còn lại đến tổ chức từ thiện hoặc một người bạn hoặc người hàng xóm có nhu cầu sử dụng. Như Chúa Giê-su đã nói với một người đàn ông giàu có: “Hãy bán tất cả những gì ông có mà phân phát cho người nghèo, và ông sẽ được một kho tàng trên trời” (Lu-ca 18:22).

Bạn sẽ hạnh phúc với kết quả có được. Ngôi nhà của bạn sẽ bỗng nhiên trông lớn hơn và ngăn nắp hơn, và cuộc sống của bạn sẽ ít lộn xộn hơn.

Và hãy nhớ Chúa Giê-su đã nói: “Cho thì có phúc hơn là nhận” (Công vụ tông đồ 20:35). Khi chúng ta cho đi của cải dư giả của chúng ta với sự hào phóng, chính là chúng ta đang tích lũy ơn lành của Thiên Chúa, cả ở cuộc sống đời này và cho cuộc sống đời sau. ✠

Kho Báu nơi Thiên Đàng

ABI F. MAY

ZAC NHÌN RA NGOÀI CỬA SỔ
HƯỚNG VỀ PHÍA TÂY.

Sóng biển gợn nhẹ, phản chiếu màu hổ phách từ quả cầu phát sáng đang từ từ thả xuống dòng nước xanh biếc. Buổi hoàng hôn, cuộc đời ông gắn với lúc xế chiều, và đó là lúc để nghiệm lại. Một cuộc sống trọn vẹn, dồi dào, và Zac mỉm cười khi hồi tưởng lại. Nhìn thấy niềm vui nơi gương mặt của một đứa trẻ; nhìn niềm hy vọng thế chỗ cho sự thất vọng, niềm tin thế chỗ cho sự nghi ngờ; tưởng niệm tình yêu của Thiên Chúa dành cho con cái của Ngài—đây chính là những kỷ niệm ông luôn rất trân trọng. Nhưng không phải lúc nào cũng như thế. ...

“Tay sai!”

“Tên trộm tham lam!”

“Kẻ lừa đảo!”

Zac quen với việc mọi người gọi đủ những cái tên sau lưng ông hoặc đôi khi là ngay trước mặt ông. Thậm chí những người ăn xin cũng miễn cưỡng nhận

tiền của ông. Một điều thật phi lý, xem ông là một người giàu có, nhưng những giới lãnh đạo tôn giáo cấm những người nghèo nhận của bố thí từ ông. Địa vị thấp kém thời thơ ấu đã khiến ông không ngừng làm việc cho đế chế Rô-ma hoặc cố gắng thăng tiến cho đến khi ông trở thành một người thu thuế cao nhất—một người đàn ông quyền lực và giàu có nhưng không được yêu mến.

Cho dù bất kỳ nguyên nhân gì thôi thúc ông nỗ lực hết sức để tích lũy của cái, nó đã thành công. Tuy nhiên, cuộc sống của ông trống rỗng, cuộc sống không có tình thương yêu. “Thật vô nghĩa, rỗng tuếch! Vì cái gì chứ?” ông thường tự hỏi mình, dội lại chính là những lời của Sa-lô-mon, người dường như miêu tả cuộc đời của Zac khi ông viết: “Đối với con người ấy, trọn cuộc đời chỉ là đau khổ, bao công khó chỉ đem lại ưu phiền. Ngay cả ban đêm, nó cũng không được

yên lòng yên trí” (Giăng viên 2:23).

Ngày hôm ấy, chính sự tò mò đã khiến ông trở nên tốt hơn. Cũng giống như những người Giê-ri-cô khác, ông được nghe những câu chuyện về vị thầy đến giảng dạy—ngay cả những câu chuyện về những trường hợp chữa lành kỳ diệu. Hầu hết mọi người đi cùng đường có thể là vì hy vọng được nhìn thấy phép lạ, Zac đoán như thế. Khi những người bộ hành khác tiếp tục hòa vào với đám đông, cơ hội để ông có thể nhìn thấy bất kỳ điều gì trở nên ngày càng mong manh hơn. Vì quá lùn nên ông không thể nào nhìn thấy những gì phía trên đám đông này nếu không tìm một chỗ lợi thế.

Và rồi ông nhìn thấy một cây sung to bên đường. Không hề khó để leo lên, và chỉ trong chốc lát, Zac ở vào vị trí có thể nhìn thấy đám đông đang từ từ tiến gần đến. Tâm điểm mà đám đông chú ý chính là một người đàn ông vóc người trung bình với một khí sắc uy quyền lịch thiệp.

Khi đám đông đi đến cây sung, người đàn ông

gọi Zac: “Gia-kê! Hãy xuống đây. Tôi muốn nói chuyện với ông. Hãy mời tôi vào nhà ông.”

Nhiều năm trôi qua kể từ ngày vị khách bất ngờ ghé thăm và dùng buổi tối. Lúc ấy, Zac không hề biết mấy giờ gần ngủ ấy quan trọng như thế nào, nhưng giờ đây khi nghĩ lại, ông ta nhận ra rằng, khoảng thời gian gần ngủ ấy không chỉ thay đổi ông ta, nhưng còn thay đổi mối quan hệ giữa ông với mọi người mà ông gặp kể từ sau lần ấy.

Những lời Vị Thầy nói đã xuyên thấu tâm hồn của Zac. Từ lâu, ông đã biết cuộc sống của mình vô nghĩa thế nào, nhưng giờ đây, lần đầu tiên, ông nhận ra ông có thể thay đổi được nó. Trước khi buổi cơm tối kết thúc, ông xin cho đi một nửa gia tài của mình. Đây không phải là khoảng nhỏ, cũng không phải là một lời hứa suông. Giữ đúng lời, Zac cũng đã trả lại những ai số tiền thuê mà ông đã thu không đúng. Sự thật là ông đã đền bù lại sự thiếu chân thật của mình trước đây bằng cách trả cho họ gấp bốn lần số tiền mà ông đã gạt họ.

Vị Thầy đã nói với ông: “Đừng tích trữ cho mình những kho tàng dưới đất. Nhưng hãy tích trữ cho mình những kho tàng trên trời. Vì kho tàng của anh ở đâu, thì lòng anh cũng ở đó” (Mát-thêu 6:19-21). Hãy lao công làm việc không phải vì của ăn mau hư nát, nhưng để có lương thực trường tồn đem lại phúc trường sinh, là thứ lương thực mà Con Người sẽ ban cho ông” (Gio-an 6:27). Với lời khuyên ấy, việc thu thuế để tích lũy của cải đã mất đi tính hấp dẫn.

Mất một ít thời gian, nhưng Zac đã kịp thời đi theo bước chân của Vị Thầy của ông. Điều quan trọng nhất mà ông học được chính là yêu Chúa và yêu tha nhân (Mát-thêu 22:37-40). Con

đường sống không nghĩ đến lợi ích bản thân chính là con đường ông đi trong suốt quãng đời còn lại của ông.

Ánh hoàng hôn sắp tắt. Zac nhắm mắt một lần cuối. Trong lặng lẽ, ông rời khỏi thế giới này để sang bên kia, được chào đón bởi ánh hoàng hôn vàng rực trong sự hiện diện của Đấng Cứu Thế mà ông đã yêu thương từ lần gặp đầu tiên nơi con đường đầy bụi bặm cách đây rất lâu.

Dựa theo những gì được lưu truyền, và lời kể của Clement, Alexadria (150-215 TCN), Gia-kêu trở thành bạn của tông đồ Phê-rô và được chọn làm giám mục của Caesarea. ✠

“NHỮNG KHO TÀNG TRÊN TRỜI”
ĐƯỢC DỰA THEO LU-CA 19:1-10.

Anh em đừng lo lắng gì cả. Nhưng trong mọi hoàn cảnh, anh em cứ đem lời cầu khẩn, van xin và tạ ơn, mà giải bày trước mặt Thiên Chúa những điều anh em thỉnh nguyện. Và bình an của Thiên Chúa, bình an vượt lên trên mọi hiểu biết sẽ giữ cho lòng trí anh em được kết hợp với Đức Giê-su.

—Phi-líp-phê 4:6-7

“Hôm nay, ơn cứu độ đã đến trong nhà này, vì Con Người đến để tìm và cứu những gì đã mất” (Đức Giê-su, Lu-ca 19:9-10).

Có được một cách nhìn tốt hơn

H: TÔI BIẾT RẰNG KHÓ KHĂN LÀ MỘT PHẦN TRONG CUỘC SỐNG, NHƯNG DƯỜNG NHƯ TÔI KHÔNG THỂ ĐƯỠNG ĐẦU VỚI NÓ MÀ KHÔNG BỊ SỐC. LÀM THẾ NÀO TÔI CÓ THỂ VƯỢT QUA ĐƯỢC NHỮNG KHÓ KHĂN TRƯỚC KHI NÓ ĐÁNH BẠI TÔI?

T: Lời than van của bạn nghe khá giống với những gì Vua Đa-vít than van: “Phải chi được đôi cánh bồ câu để bay bổng tìm nơi an nghỉ!” (Thánh vịnh 55:6). Điều ước này có thể đẹp qua một bên tất cả những khó khăn, lo lắng của bạn và cảm thấy được thư thái tự do, chính là ao ước mà mọi người đều từng có lần trải qua. Thật không may, không có một công thức diệu kỳ, dễ dàng nào để làm cho những khó khăn biến mất một cách thật đơn giản. Những gì chúng ta có thể làm chính là học cách hạn chế những ảnh hưởng về thực tế cũng như trong tưởng tượng mà những khó khăn tác động lên chúng ta.

Một cách chắc chắn để củng cố tinh

thần của bạn chính là có thái độ ca ngợi và tạ ơn Chúa ngay cả trong lúc gian nan. Cho dù sự việc sẽ trở nên tồi tệ như thế nào hoặc tình huống có vẻ vô vọng như thế nào, luôn có thể tìm thấy điều gì đó để tạ ơn nếu bạn tìm thật kỹ—chưa kể đến việc Chúa luôn chứng tỏ rằng Ngài “luôn sẵn sàng giúp đỡ khi ta phải ngặt nghèo” (Thánh vịnh 46:1).

Thái độ tán tụng và tích cực ấy sẽ làm nhẹ bớt gánh nặng của bạn và giúp bạn chịu đựng nó. Nó mang đến nguồn cảm hứng và sức mạnh đã được phục hồi lại. Nó cho bạn đôi cánh để bay lên khỏi những khó khăn và sự ngờ vực, sợ hãi, lo lắng đi kèm theo. Nó nâng tinh thần bạn lên cao hơn cả chiếc máy bay và vào trong thiên đường. Mặc dù là không nhất thiết xóa đi hết mọi khó khăn bạn đang đối mặt, nhưng nó cho bạn cách nhìn và quan điểm tốt hơn rất nhiều về những khó khăn ấy—cách nhìn thuộc về thiên đàng, được truyền cho niềm tin vào kết quả tích cực mà Thiên Chúa đã hứa đối với những ai yêu mến Ngài. ✝

thời gian nơi thánh điện

BÀI LUYỆN TẬP TINH THẦN

TRONG BÀI VIẾT “THỜI GIAN NƠI THÁNH ĐIỆN”, D.B.B TẢ LẠI MỘT THỊ KIẾN MÀ ÔNG CÓ ĐƯỢC VỀ MỘT NHÓM NGƯỜI TRONG MỘT CĂN PHÒNG HÌNH MÁI VÒM ĐƯỢC LÀM BẰNG KIẾNG VÀ RẤT RỘNG RÃI, GIỐNG NHƯ GIAN PHÒNG TRUNG TÂM HÌNH TRÒN CỦA MỘT TÒA NHÀ CÔNG CỘNG RỘNG LỚN.

Có những người đứng thình lạng và nhìn lên mái vòm ngắm nhìn bầu trời đầy sao, hít thở thật sâu bầu không khí từ trời được tỏa xuống từ một lỗ trên phía cao của mái vòm, và nghe thấy tiếng nhạc trù trên trời. Trong khi đó, những người khác đang hối hả bay xung quanh, mệt lã, dường như không nhớ đến những gì đang xảy ra trong căn phòng tròn lớn với mái vòm.

Trong khung cảnh ấy, D.B.B giải thích rằng mọi người được nạp lại năng lượng và được đổi mới khi họ cùng dự phần vào Thần Khí của Chúa trong lời cầu nguyện. Ông đã viết:

“Chúng ta sẽ không lo lắng và sợ hãi nếu chúng ta dành thêm thời gian cùng với Đức Chúa, nhìn lên trên mái vòm với bầu trời đầy sao bên ngoài, hít thở không khí từ trời cao và nghe tiếng nhạc thật hay. Chúng ta tìm thấy bình an và nghỉ ngơi cho tâm hồn. Nó sẽ hoàn toàn đổi mới chúng ta và cho chúng ta nguồn cảm hứng mới, sức mạnh mới, bình an và niềm vui.

“Chúa Giê-su có thể lau sạch mọi sợ hãi và nước mắt của bạn chỉ bằng một khoảnh khắc nghỉ ngơi ngắn ngủi, khi tâm trí bạn tập trung vào Ngài, Ngài ban cho bạn bình an tuyệt vời (I-sai-a 26:3). Ngài có thể giải quyết tất cả những khó khăn của bạn chỉ trong tích tắc. Ngài có thể phục hồi toàn bộ tinh thần của bạn chỉ bằng một hơi thở sâu. Ngài có thể gạt bỏ những suy nghĩ của bạn chỉ bằng một khúc nhạc ngọt ngào từ thiên đàng.

“Bạn quá bận rộn ư? Liệu có phải công việc của bạn quá quan trọng đến nỗi không thể dừng lại vài phút để có được sự linh hứng và phục hồi từ trời cao? Những việc

khác có thể cần thiết, nhưng bạn không bao giờ có được sức mạnh và nguồn linh hứng bạn cần để làm việc nếu bạn không đến căn phòng lớn có mái vòm thuộc về thế giới tinh thần để nạp năng lượng.

“Tất cả những gì bạn phải làm chính là ở một mình cùng với Đức Chúa, bất cứ lúc nào trong ngày, bất cứ nơi nào, và bất cứ việc gì bạn đang làm. Chỉ cần ít phút thình lạng cùng với Chúa. Hãy nhìn lên! Hãy biến con tim của bạn thành đền thờ.”

Tìm một nơi yên tĩnh, đặt công việc và những lo toan khác sang một bên trong vài phút, hãy nhắm mắt lại, và tưởng tượng mình đang ở trong đền thờ, dưới mái vòm. Hít một hơi thật sâu và dài. Cảm nhận áp lực và căng thẳng tan biến.

Bài luyện tập này được dựa theo “Thời gian nơi Thánh điện” của tác giả D.B.B trong God Online.✽

Lời khuyên của Bố

EVELYN SICHROVSKY

TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ QUÊN ĐƯỢC MỘT NGÀY. SỰ VIỆC XẢY RA CÁCH ĐÂY BẢY NĂM, KHOẢNG MỘT TUẦN TRƯỚC KHI TÔI TRÒN 12 TUỔI, MỘT NGÀY BẮT ĐẦU NHƯ MỌI NGÀY.

Bước sang tuổi 12 có vẻ như đầy thử thách và thậm chí là sợ hãi. Vài tuần trước, chiêm đầy trong tâm trí tôi chính là những câu hỏi và những e sợ tôi sẽ phải đối mặt lần đầu tiên. Liệu có phải bước sang tuổi 12 đồng nghĩa với việc tôi không thể làm một số việc tôi vẫn thường thích làm như một đứa trẻ không? Liệu tôi có phải hành động khác đi—bỗng nhiên “như người lớn” và “trưởng thành” không? Thậm chí tôi còn không chắc mình hiểu rõ những cụm từ ấy có nghĩa gì. Tôi cảm thấy hoang mang và không biết phải làm gì.

Trưa hôm ấy, bố và tôi đi dạo, và cuối cùng tôi lấy hết can đảm để hỏi bố những câu hỏi quan trọng kia. Những câu trả lời của bố, đơn giản và khôn ngoan, đã không chỉ xóa tan những sợ hãi về ngày sinh nhật của tôi; nhưng nó còn giúp định hình cuộc đời tôi kể từ đó.

Bố chắc chắn với tôi rằng bước sang tuổi 12 không có nghĩa là tôi phải như người lớn trong vòng một đêm hoặc tôi không thể tận hưởng những niềm vui giản đơn thời thơ ấu. Ông giải thích, việc tận hưởng và cảm kích những việc nhỏ trong cuộc sống chính là nét đẹp của tuổi thơ mà chúng ta không bao giờ nên bỏ qua dù lớn lên, cho dù chúng ta già đi bao nhiêu tuổi đi nữa. Và tôi ngạc nhiên khi phát hiện ra từ bố rằng trưởng thành không hề có liên quan gì đến việc cố hành động già hơn hoặc cố gây ấn tượng đối với người khác. Ông bảo sự trưởng thành thật sự chính là học cách nghĩ về người khác nhiều hơn bản thân mình; đó chính là nhìn thế giới thông qua cặp mắt không ích kỷ, cố tìm cách xem làm thế nào có thể giúp những người khác phát huy mặt tốt nơi họ và tạo nên sự thay đổi tích cực nơi họ, đặt mình vào vị trí của họ và bày tỏ sự thông hiểu và cảm thông. Nói tóm lại, đó chính là biết yêu thương, biết “người khác trước” thay vì là “tôi trước”. ❧

EVELYN
VÀ BỐ
VÀO
NGÀY
SINH
NHẬT
LẦN
THỨ
17.

niềm vui thật sự

Đây chính là niềm vui thật sự: được sử dụng vì mục đích mà bản thân bạn nhận ra là to lớn, được ơn trên tác động thay vì là một người thô kệch, nóng nảy, ích kỷ của mọi than vãn, phàn nàn, than vãn rằng thế giới sẽ không bao giờ làm bạn hạnh phúc. Tôi đồng ý với ý kiến rằng cuộc sống của tôi phụ thuộc vào cả một cộng đồng, và bao lâu tôi còn sống, những gì tôi có thể làm cho cộng đồng chính là một đặc ân của tôi. Nó giống như một ngọn đuốc cháy sáng mà tôi cầm trong một lúc và tôi muốn nó cháy sáng nhất có thể trước khi trao nó lại cho những thế hệ tương lai.—George Bernard Shaw

ĐIỀU LÀM NGƯỜI CHA NÊN VĨ ĐẠI

CÒN NHỚ NGƯỜI CHA [TRONG CÂU CHUYỆN DỰ NGÓN CHÚA GIÊ-SU KỂ VỀ NGƯỜI CON HOANG ĐÀNG] ĐÃ HÀNH ĐỘNG THẾ NÀO KHI NGƯỜI CON TRỞ VỀ NHÀ KHÔNG? (Lu-ca 15:11-24) Ông chạy đến và ngửi hơi thở của đứa con trai xem nó có uống rượu không? Ông có phàn nàn về quần áo tồi tàn của người con không? Ông có chỉ trích người con về tóc tai rối bời và móng tay dơ bẩn không? Ông có hỏi về số tiền còn lại không? Lẽ dĩ nhiên không. Ông ôm người con—cái ôm của sự chấp nhận đầy yêu thương.

Câu chuyện về tình yêu thương của người cha này đã trở nên bất hủ trong Kinh Thánh, tôi tin nó cũng nói lên việc Thiên Chúa chấp nhận chúng ta như thế nào. Chẳng phải chúng ta cũng nên noi gương Ngài trong việc đối xử với con cái chúng ta sao? Có thể nào chúng ta hờ hững trước việc cho chúng những cái ôm của sự hoan nghênh đầy yêu thương?

Tình yêu ấy chính là tấm chăn ấm áp mà mỗi bậc cha mẹ có thể đắp cho con cái của mình—tấm chăn tình yêu chấp nhận chính con người của đứa trẻ. Tình yêu như thế không bao giờ ngừng thôi thúc đứa trẻ leo ngày một cao lên kế hoạch mà Thiên Chúa dành cho mỗi cuộc sống.—*Dr. Bob Pedrick*

Một người cha còn hơn

cả một trăm người thầy.—
George Herbert

Khi tôi còn là một đứa trẻ, mỗi ngày, bố đều nói với tôi: “Con là cậu bé tuyệt vời nhất trên thế gian này, và con có thể làm bất cứ điều gì con muốn.”—*Jan Hutchins*

Mỗi một người cha, dù cuộc sống bận rộn đến đâu, nhưng nếu biết dành thời gian để suy ngẫm lại bổn phận làm cha của mình, đều có thể học được cách để trở thành người cha thậm chí còn tốt hơn nữa.—*Jack Baker*

Bố của tôi cho tôi món quà quý giá nhất mà bất cứ người nào cũng có thể tặng

cho người khác: ông tin tưởng nơi tôi.—*Jim Valvano*

[Bố của tôi] không bảo tôi phải sống thế nào; ông đã sống, và để tôi quan sát ông sống.—*Clarence Budington Kelland*

Con cái và mảnh vườn của một người đàn ông cùng phần ánh sáng cỏ dại được nhổ đi suốt mùa sinh trưởng.—*Không rõ tác giả*

Những cậu trai nhỏ sẽ trở thành những người đàn ông to lớn thông qua sự ảnh hưởng của những người đàn ông to lớn biết quan tâm đến những cậu trai nhỏ.—*Không rõ tác giả*

Có thứ gì đó giống như sợi chỉ vàng chạy trong lời nói của người cha khi nói với con cái của mình, và dần dần theo năm tháng, sợi chỉ ấy đủ dài để bạn có thể nhặt lên và dệt thành tấm vải có cảm giác giống như tình yêu.—*John Grefory Brown*

Người cha được kính trọng bởi vì ông đã cho con cái mình sự lãnh đạo.

Người cha được biết ơn bởi vì ông đã cho con cái mình sự chăm sóc.

Người cha được coi trọng bởi vì ông đã cho con cái mình thời gian.

Người cha được yêu thương bởi vì ông đã cho con cái mình một điều mà chúng trân trọng nhất—bản thân ông ta.—*Không rõ tác giả* ❧

Nguồn niềm vui

Khi lần đầu con đón nhận Ta vào trong cuộc sống của con và biết về Ta, Ta đong đầy con bằng niềm hạnh phúc mãnh liệt và to lớn. Tông đồ Phê-rô đã diễn tả như thế này: “niềm vui khôn tả, rực rỡ vinh quang” (1 Phê-rô 1:8).

Khi Ta chết trên thập giá, Ta đã trả giá cho tội lỗi của thế gian—bao gồm cả mọi hành động lỗi lầm con đã phạm. Và bởi vì Ta đã làm thế, nên bất cứ ai tin và đón nhận Ta sẽ được sống mãi mãi—và cũng bao gồm cả con. Khi con hiểu được điều ấy, khi con nhận ra rằng tất cả đều được tha thứ, rằng Ta yêu con vô điều kiện, rằng Ta sẽ ở bên con trong lúc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, rằng Ta sẽ không bao giờ từ bỏ con, và rằng cho dù cuộc sống đời này có như thế nào, con có thể trông chờ vào hạnh phúc vĩnh cửu nơi một thế giới thật sự hoàn hảo—đó chính là điều đáng vui mừng và hào hứng!

Hạnh phúc chính là biết rằng những khó khăn và thiếu hoàn hảo của thế giới hiện tại sẽ chóng qua, và rồi mọi thứ sẽ được làm cho hoàn hảo nhờ tình yêu. Con có thể nhận thức rõ được điều ấy thông qua việc hướng tâm trí về Ta, quyền năng của Ta và những lời hứa của Ta.

Và nếu con cảm nghiệm được niềm vui ấy trong quá khứ nhưng đã đánh mất nó, con có thể có lại được bằng cùng cách như trên. Chỉ cần nghĩ về Ta, tất cả những gì Ta đã làm cho con, và tất cả những gì Ta đã hứa với con. Ta đã nói với những tông đồ đầu tiên của Ta: “Các điều ấy, Thầy đã nói với anh em để anh em được hưởng niềm vui của Thầy, và niềm vui của anh em được nên trọn vẹn” (Gio-an 15:11), và niềm vui ấy có thể là của con.